

(.ροεμα.)

ηλεκτρονικό περιοδικό για την ποίηση
poetry e-zine

Αννα Αγκιλάρ Αμάτ

ΣΤΙΧΟΙ ΚΑΤΑΛΑΝΗΣ ΦΩΝΗΣ

Μετάφραση - επίμετρο: Βασίλης Μανουσάκης

δεν είσαι τίποτε άλλο από κομμάτι της ευτυχίας που ψάχνεις. Είσαι το μάτι σ' ένα αυγό και μέσα στο αυγό μια καρδιά και μέσα στην καρδιά ένα γκονγκ που ηχεί μέσα στο άδειο δωμάτιο όπου γράφεις. Καθώς προχωράει ο θάνατος, η ζωή αλλάζει σχήμα και μοιάζει με σκύλο που μας κοιτάει πίσω από το τζάμι περιμένοντας το πρωινό. Και μετά το πρωινό, μας κοιτάει πίσω από το τζάμι. Κι αυτό είναι το σχήμα της ευτυχίας, μερικές φορές.

Να πετάς VOLAR

Η σαύρα κινείται τόσο γρήγορα
που μοιάζει να μην θλίβεται ποτέ.
Θα 'λεγες πως η θλίψη είναι κάτι ακίνητο,
σε αντίθεση με την πάλη για τη ζωή,
τους καρβγάδες για ένα κομμάτι καρπούζι.
Και βλέπουμε τους αετούς πολύ ήσυχους,
να στηρίζονται σε αόρατα νήματα άγρουπνης αναμονής
που και αυτό σημαίνει πάλη για τη ζωή.
Όσοι μπορούν να πετάξουν ίσως, αντί να βυθίζονται στη θλίψη,
ανεβαίνουν ψηλά και γι' αυτούς υπάρχει
ένας απέραντος καθάριος ουρανός
απ' όπου κοιτάζουν ευθεία στο παρελθόν και στο μέλλον του κόσμου.
Αναρωτιέμαι αν τα χάρτινα αεροπλανάκια που φτιάχνεις πάντοτε
τα οφείλεις στην επιθυμία να πετάξεις.
Τα κουτάβια των λύκων περπατούν και οι νεαρές όρκες κολυμπούν.
Τα φτερωτά ζώα όμως πρέπει να μάθουν να πετούν μέσα από το δράμα
του να ρίχνονται απελπισμένα στο κενό.
Θυμήσου ότι το γέλιο είναι υπόγειο, καντό και λιωμένο
σαν τη λάβα.
Δεν θέλεις να είσαι κάβουρας, ένας τυφλοπόντικας, ένα δέντρο;
Να έχεις ρίζες, να έχεις χέρια, μυστικές γαλαρίες;
Κοίτα: το να έχεις φτερά σημαίνει ότι θυσιάζεις τα δάχτυλά σου -
αν θέλεις να κάνεις κάτι, πρέπει να το κάνεις με τις λέξεις.
Κοίτα με: πέφτω ακόμη κι αναρωτιέμαι
αν, αντί για πουλί, είμαι μια σαύρα.
Όμως, παρά το μουρμουρητό του ανέμου που με κουφαίνει και με ταράζει,
τα τοπία που βλέπω, να είσαι σίγουρος,
αποτελούν υπέροχο θέαμα.

Ανάμεσα σε δύο πτήσεις TRANSIT ENTRE DOS VOLS

Το διαμέρισμα είχε ήδη νοικιαστεί, αλλά η αφίσα παρέμεινε.
Ήταν σαν μια ηλικιωμένη γυναίκα που ακόμη φοράει κραγιόν.
Ο αριθμός του τηλεφώνου μέσα στο πιάτο με τα ραβιόλια κι ένα
λιωμένο παγωτό: το γεύμα που μου πληρώνουν για να με παρατήσουν.
Ένα μικρό σπουργίτι μέσα στην καφετέρια. Νομίζω πως θα πεθάνει.
Ετσι είναι και η αγάπη μας, σαν χαμένο και διψασμένο πουλί
που ρουφάει το καθαριστικό για τουαλέτες.
Το αεροδρόμιο είναι ένας καθεδρικός με παράθυρα
από χυμό πορτοκάλι και η Θεία Κοινωνία γίνεται
με γουλιές καφέ. Όταν είπα παρακαλώ στα γαλλικά, πρόσθεσαν
το *μαντάμ* μετά το *μαντεμουαζέλ*. Δεν ήξερα
πού να πάω. Και είναι απόλυτα αληθινός λόγος. Δεν χρειαζόσουν
νόμιμα κι ασήμαντα φιλάκια σε σκοτεινές πύλες,
γέρος, θλιμμένος, φτωχός. Πάντα όμως θα υπάρχει κάποιος
που θα θέλει να λύσει αυτούς τους κόμπους. Κάτσε, σε παρακαλώ,
σαν στο σπίτι σου μ' ένα λογικό ενοίκιο. Οι γονείς σου
γυρνούν από το σχολείο και στηρίζονται ο ένας στον άλλον,
ενώ φοβούνται να δουν την επίθεση αυτών που σε μισούν. *Πήρες
καλούς βαθμούς, αλλά μπορούσες καλύτερα.* Το απόγευμα,
ένα ποτήρι γάλα μ' ένα ωμό αυγό μέσα. Ωσπου να ξεράσω
κι εκείνη να κλάψει. Ηθελα πραγματικά να δακτυλογραφώ
με όλα τα δάχτυλα. Ίσως το λάθος ήταν η αποπομπή μου
από τον κυματοθραύστη. Και τώρα, που οι αμαρτίες μου προσβάλλουν
τα παιδιά μου, δεν νιώθω πια ντροπή που είστε γονείς μου.
Βλέπω στα σκαλιά που σας παίρνουν μακριά, τη μυρωδιά του ξύλου
από ένα σκληρό κλαδί,
πάντα άνευ όρων.

Αντωνυμίες επιβιβασμένες σε πλοίο PRONOMS DALT D' UN VAIXELL

Δεν θέλω να μιλάω μόνο για μένα, ακόμη κι αν είμαι εσύ, αυτή τη στιγμή.

Στα φινιστρίνια τώρα υπάρχει θάλασσα και δεν υπάρχει – ένας κυματιστός χορός ελαστίνης – η σκληροπρωτεΐνη των τεχνόντων. Ολη αυτή η ταλάντευση για να αράξει στο ίδιο μέρος. Και στο περισκόπιο, στην πρύμνη του πλοίου, ένας γλάρος που μοιάζει να θέλει να μου τσιμπήσει τη μύτη.

Όταν οι μέρες είναι ανέφελες, και μπορώ να βγω στο κατάστρωμα, ψηλαφώ τη μυρωδιά του ιωδίου και των δελφινιών.

Το αγχώδες τρίψιμο του σιδήρου με το νερό, τη ζήλια του ανέμου.

Αλλά μπορώ να μιλήσω για μένα κι εσένα που είσαι εγώ, τώρα. Δεν μπορώ να πω τίποτα για να γίνουν κατανοητά τα διλήμματα για τα οποία ο κόσμος σκοτώνει, ούτε μπορώ να δείξω σε κανέναν τον τρόπο που μπορεί να πει τη χαρά, ούτε μπορώ να ορίσω την τιμή

των πραγμάτων που αγοράζονται και χάνονται και λαχταρούν να βρεθούν. Ή αν τα πήγαμε καλά ή όχι.

Και τώρα που μιλάω μόνο για σένα και το πώς είσαι εγώ, θέλω να μας γενικεύσω και να βρω μια αιτία που έχει τα μάτια ενός παιδιού όταν βάζω τον καθρέφτη της λογικής μπροστά του – και δεν είναι μικροσκόπιο. Μα δεν ξέρω πολλά από φυσική, ούτε γιατί η χημεία έχει το αραξοβόλι του δέρματος και μας κάνει αόριστες αντωνυμίες,

αδύναμους και σχετικούς σαν τον ορίζοντα. Χωρίς επιχειρήματα, χωρίς δαχτυλίδια, χωρίς αστρολάβους, χωρίς μετάνοια. Και τώρα χωρίς εσένα. Εμένα.

Εντομολογία και κινηματογράφος ENTOMOLOGIA I CINEMA

Η αναμονή είναι απαλή στην αρχή, σαν μια σταγόνα ρετσίνα, η πνιγμένη επιθυμία του εντόμου που είσαι εσύ· μάταιη επιδεικτικότητα. Τα εύθραυστα φτερά μέσα στο πηχτό υγρό.

Ενόςω περίμενα την ώρα να δω τα παιδιά, η μέρα μοιάζει με είσοδο σταθμού και το καλοκαίρι κάθησε στην έκτη σειρά. Στην οθόνη λέει πως είκοσι χρόνια έχουν ήδη περάσει κι εσύ βγαίνεις έξω όταν το μπουκαλί με το λάδι σπάξει για δεύτερη φορά.

Βάζεις το χέρι σου στον σβέρο σου για να ελέγξεις αν η μάσκα είναι στη θέση της, κι αυτό πρέπει να κάνει την τίγρη να μην ξέρει πού είναι η πλάτη σου.

Η τίγρης είναι η σεκάνς που μαλώνεις ένα κορίτσι επειδή άφησε να χυθεί μια σταγόνα.

Μπορείς να το κάνεις: να μετατρέψεις την πέτρα αυτής της αναμονής σε πολύχρωμο ψάρι, ή ίσως σε ροδάκινο. Με λέξεις να βάψεις το γκριζο πορτοκαλί, να θυμηθείς εκείνη τη μελόχρωμη αναμονή, όταν το μικροσκοπικό παιδάκι πετούσε πάνω από την άμμο. Κουνήσου και γλίτωσε από τη δόξα να μείνεις για πάντα, σαν απολίθωμα στο κεχρομπάρι.

Γράφε, γράφε, γράφε.

Χθες, σήμερα
AHIR, AVUI

Χθες που ένιωσα κρύο δεν έφταιγε ούτε ο χλομός ήλιος,
ούτε ο θαλασσινός αέρας, ανήξερος σαν χαρτί που παρασύρεται,
ούτε τα σύννεφα που φοράνε σκούρα εσώρουχα
που κάποιος τα μπέρδεψε στο πλυντήριο.

Χθες ένιωσα κρύα τα μάτια μου.

Όμως δεν έφταιγαν οι ακαθαρσίες στη γωνιά του δρόμου,
ούτε οι γεμάτες παράθυρα μικρές στέγες με τα γκαργκόλ
να πετούν τα λασπωμένα νερά της Ιστορίας και της ευωχίας του κόσμου.

Το κρύο που ένιωθα χθες δεν οφειλόταν στο ότι έχασα
τα χέρια που βούρτσιζαν τα βάσανα της ψυχής μου,

ούτε στο μουσκεμένο ξύλο,

ούτε στην ανοιχτή πόρτα,

ούτε στο σκοτεινό φεγγάρι.

Ωστόσο, η ζέστη που σήμερα γιατρεύει την καρδιά μου,

σαν σκύλος που επιστρέφει,

οφείλεται στην ισχνή αχτίδα φωτός που έρχεται από το παράθυρο,

στο βίαιο βάλς του Γκαρμπί με τα κλαδιά της βελανιδιάς,

στη χαίτη ενός αλόγου στον ουρανό.

Σήμερα περπατάω στο πεζοδρόμιο με φωνές από τους Τροπικούς,

σαν να πατάω πάνω σε πιάνο από γκριζα πλακάκια,

επειδή οι ήχοι ακούγονται δυνατά πάνω από τα τζάκια

και μεταφράζονται σε *ναχουάτι* και *γολόφ* και άλλες γλώσσες

που πεθαίνουν.

Κι επειδή εσύ είσαι ακόμη εδώ.

Οπως χθες.

Παίρνοντάς σε από το σχολείο
RECOLLIR-TE A L'ESCOLA

Ερχομαι να σε πάρω.

Τα μάτια σου πλανώνται πίσω από το τζάμι ώσπου να με βρουν
κι αργότερα ψαχουλεύεις στην τσάντα με το κολατσιό σου.

Γύρω από το στόμα σοκολάτα για να
φανερώσει τη λαίμαργιά σου, σαν μια βρισιά
που έμαθες στην αυλή.

Ερχομαι να σε πάρω. Και θα φορέσω το πιο θριαμβευτικό προσωπείο μου.

Θα σε ρωτήσω τα πάντα για να μην χρειαστεί να σου εξηγήσω τίποτα.

Τι έφαγες; Τι έμαθες; Με ποιον έπαιξες;

Δεν χρειάζεται να ξέρεις πως διέγραψα, μέσα από την έρημο, την πορεία

ενός πλαστού χάρτη. Πως δεν βρήκα την όαση. Πως κάποιος έκανε λάθος

(μάλλον εγώ ήμουν) και η δίψα, σαν τον βόα, στραγγαλίζει

τη φωνή και τα μάτια μου και θέλω να κάνω κακό στον εαυτό μου

για να ρουφήξω τουλάχιστον το ίδιο μου το αίμα.

Θα σκεφτώ ένα αστείο, κάποιον γρίφο. Θα σου χαρίσω

το πιο πλατύ χαμόγελο.

Δεν χρειάζεται να ξέρεις πως διάλεξα ανάμεσα στον ήλιο και το φεγγάρι,

ούτε για το κρύο και τον τρόμο σε κατασκότεινες νύχτες.

Ίσως κι εσύ διαλέξεις σε μερικά χρόνια

και θα νιώσεις πως το μυοκάρδιο σπάζει και ανατινάζει την αορτή.

Τότε, ίσως κρατήσεις το θριαμβευτικό προσωπείο μου,

σαν μάσκα στο χέρι σου.

Γιατί υπάρχουν σίχοι και μουσική, πρόσωπα που,

παρ' όλες τις αναμνήσεις μας, είναι εκπληκτικά αριστουργήματα.